

4. PELASGII – VALAHI ÎNVEȘNICIȚI ÎN MITUL BLAJINILOR

Radu-Tudor Ciornei,
Dr.Ph.D. Universitatea Columbia, Missouri, SUA
Prof. Maria Ciornei
Suceava, România

Rezumat. Studiul urmărește a evidenția cercetarea mitului Blajinilor, ca unul dintre relicvele spirituale ancestrale transmise urmașilor valahi, descendenții direcți ai pelasgilor. Insistăm pe menționarea faptului că în acest mit, asimilat unui rit funerar personajele se deosebesc de celelalte legate de pomenirea morților, sau de Moșii de Iarnă sau Moșii de Vară prin aceea că sunt sărbătorii o dată pe an și că blajinii mitici sunt ființe vii iar prezentarea tradițiilor legate de aceștia, a habitatului lor între două tărâmurii lângă apa Sâmbetei, a trășaturilor lor de caracter ce indică timpuri ancestrale. Studiul nostru demonstrează că termenii blajini, rohmani ca și români și România sunt formați prin închidere, pe plan local și că ariminii de care amintesc anticii, ca fiind „pelasgii cei mai războinici din Carpați” sunt în realitate românii, rohmanii și că alături de termenul de România aceștia sunt foarte vechi; o dovadă este și relicva vie, constituită de aromâii de la sudul Dunării. Studiul are ca substanță demonstrarea faptului că termenii blajinii, rohmanii, românii sunt legați de timpurile imemorabile și că trebuie a fi luați în considerare ca atare, atunci când se vorbește de istoria națională, dar și de cea universală.

Mitul Blajinilor a interesat în mare măsură pe cercetătorii consacrați, fie ei mitologi, istorici sau jurnaliști care au scris conjunctural despre acest subiect. Motivele acestui interes țin de faptul că această sărbătoare a blajinilor este o permanență, venită din timpuri imemorabile, care n-a pierdut nimic din importanța datinilor practicate și astăzi în mai toate regiunile României, și în unele spații din sudul Dunării.

Deși legat de un cult funerar, mitul blajinilor se deosebește radical de celelate comemorări dedicate celor dispăruți. Avem în vedere pe cei plecați, pentru a putea să-și găsească nemurirea sufletului în raiul ceresc, pomenirea morților din familie, făcută după regulile creștine la 3, 9, 40 de zile, la un, an sau la 7, când biserica invocă, prin rugăciuni specifice, divinitatea în sprijinul celor morți.

Există de asemenea și datinele legate de Moșii de Iarnă sau de Vară care se identifică, nu numai decât cu cei dispăruți recent, mai tineri sau mai vârstnici, ci mai ales cu strămoșii, cei care ne sunt înaintași din familie sau din neam, dar care nu au în vedere și pe cei de dinainte de creștinism, pe cei așa-zis păgâni.

Comparând datinile ce interesează blajinii, invocați o singură dată pe an, anume la sărbătoarea numită *Paștele Blajinilor*, pe care biserica creștină nu-l recunoaște, el intrând în *Calendarul sărbătorilor populare*, vom găsi tradiții deosebite, foarte bine conservate, vii, practicate fără întrerupere de zeci de milenii.

Paștele Blajinilor sau al *Rohmanilor* se serbează în cele mai multe locuri imediat după Săptămâna Luminată, după Duminica Tomii, și se mai numește în unele locuri Săptămâna Neagră sau a Negrelor, pentru că săptămâna începe cu Lunea morților, când se mănâncă pască și slănină sfințită de la Paști, crezându-se că astfel oamenii vor fi feriți de orice primejdii de peste an, dacă se-nfruptă într-o zi de post.

Evident este în aceste manifestări influența creștină, care în miezul lor esențial sunt mult mai vechi, și se referă la un timp, fără timp, mitic. Cine sunt blajinii în

percepția poporului ne arată credințele lui, despre ei. În toate informațiile venite de la martori, ori de la cărturarii ce s-au ocupat de studierea lor, se remarcă niște trăsături comune esențiale. Sunt locuitori subpământeni, de la Ostroavele Albe, care se află în apropierea Apei Sâmbetei, a apei primordiale, cosmologice, ce înconjoară de câteva ori pământul, și se scurge în iad.

Aceștia sunt oameni mici, vii, goi, care trăiesc într-un climat veșnic cald, în Insula Fericirilor, cum spune Mircea Eliade. Spațiul lor existențial se află, de asemenea, la hotarele dintre cele două țărmuri, cel pământesc și Celălalt Țărâm. Acești Blajini sunt considerați de pământeni sfinți, puri, care trăiesc în asceză, postesc mereu și se roagă pentru toată omenirea, având grijă ca s-o curețe de păcate, pe care le dau, prin Apa Sâmbetei, în iad.

După unii există și femei, care sunt blonde și de aceea în unele zone, cum ar fi Bucovina, se spune despre fetele fecioare că sunt ca niște rohmănițe, adică frumoase și virtuozitate. Se mai crede că trăiesc în semiîntuneric și rareori ies pe pământ.

Melania Radu - (*Blajinii-Tradiție și mister*) amintește de faptul că în romanul popular Alixandria, Alexandru cel Mare a poposit la marginea Paradisului. Aici l-a cunoscut pe Evant, regele blajinilor (cei înțelepți, cei fericiți), i-a dăruit o sticlă cu apă miraculoasă, a vieții și a morții. Tot aici se menționează că blajinii au locuit pe pământ la începutul istoriei și se vor întoarce pe pământ la sfârșitul lumii. După unele credințe, blajinii se trag din fiul lui Avraam, Sift. Evident e o intruziune în mitul arhaic, al creștinismului. După altele ei își au sorginea în Fiul Oii.

Merită a zăbovi asupra acestei din urmă afirmații care ne duce cu gândul la oița năzdrăvană din balada cunoscută a unui neam de păstori, care s-a sacrificat, ca cel dintâi om, omul primordial să dăinuie, înveșnicind și pe urmași. Și această concluzie poate fi dedusă din toată mitologia legată de blajini, care se jertfesc continuu păzind omenirea, nu numai prin rugăciuni, dar ferind-o să intre în iad, și care vii fiind, acceptă un trai aspru pentru a salva umanitatea, pentru a n-o lăsa să dispară pentru veșnicie. E o acceptare de bună voie a reluării ciclului vieții umane.

Paștele Blajinilor se mai numește și **Paștele Mic**, posibil printr-o apropiere de Crăciunul Mic, care este considerat 1 Ianuarie. Oamenii păstrează cojile de ou de la Paști, pentru că sunt sfințite și prin aruncarea lor pe apă, vor anunța blajinii că a venit această mare sărbătoare a Paștilor, ca semn de recunoștință pentru că aceștia spun rugăciuni și țin post pentru pământeni - *pentru că ei nu știu sărbătorile* și atunci când ajung aceste coji la ei spun: *“iată că este și Paștele lacomilor”*.

Am întâlnit și explicații, care aduc într-o contemporaneitate relativă, existența lor. Se spune că *“aceștia au fost răpiți de tătari, lifte păgâne și astfel au pierdut șirul sărbătorilor”*. Totuși chiar și atunci când se vorbește despre ei în relaționări ce țin de precepte creștine, se fac mențiuni de felul, *“sunt oameni vechi”*, *“de demult”*. În alte părți blajinii sunt considerați *“și ei creștini și credința lor e tot ca la noi, numai că n-au luat învățătura de la Hristos”*. (*Salmnăii / www.Vavivov.com*).

Recunoaștem cu ușurință reliefe din miturile așa-zis păgâne - Țărâmul Celălalt - întâlnit în cele mai vechi creații umane, și anume în basme, Apa Sâmbetei; păstrarea prin memoria ancestrală colectivă a unui adevăr transmis din generație în generație a existenței unor oameni din timpuri imemorabile, care trăiesc veșnic; găsim aici tema

basmelor ce vorbesc despre tinerețe fără bărânețe și viață fără de moarte. Această sărbătoare exprimă un fapt excepțional și anume conștiința necesității legăturii cu primii strămoși, rămași în memoria colectivă. Și chiar dacă s-a suprapus peste această sărbătoare, cea creștină, ea dăinuie prin intuiția importanței ei, menținută de inițiații neamului din epoca străveche, preluată de moșii și moșicele, înțelepții comunităților care au vegheat ca datinile în structura lor originală să nu se piardă, pentru că au înțeles că aceste datini conțin direcționări moral- spirituale care le asigură permanența ființială, pentru că, după cum am mai arătat, ei se roagă pentru toată omenirea “*fără a cere nimic în schimb*”.

Intrevedem în acești blajini identitatea părinților originari ai tuturor pământenilor. De aceea se spune în culegerile de folclor, ca cele ale lui Simion Fl. Marian - (*Sărbătorile la români*), ori în cele ale Elenei Niculiță-Voronca - (*Datinile și credințele poporului roman- Ed.Polirom 1998*) că “D-zeu îi iubește foarte mult și le-a dăruit viață ușoară”, fără să se-nece. Și tot datoită lor, de Paștele Blajinilor sufletele morților sunt slobode, și de aceea se gătesc multe și alese bucate pentru pomenirea lor. Mai mult, tot de dragul lor, D-zeu creează posibilitatea celor de pe pământ să postească pentru ca sufletele celor care au murit fără lumânare să se mântuiască. Și Olteanu Antoaneta, mai recent, în *Calendarele poporului român*, vorbește despre Paștele Blajinilor, dar nu se atinge o înțelegere profundă a acestei sărbători străvechi, privită prin prisma datinilor practicate, care devansează cu mult timpurile hristice.

Ceea ce interesează este faptul că mai toți marii mitologi sau istorici, filologi s-au oprit asupra acestui subiect, care include codificări, sau mistere, ce au incitat la dezbateri, având în centru, de fapt, nevoia de a răspunde la întrebarea: cine sunt acești blajini? Se știe că orice mit conține un sâmbure de adevăr. Pornind, de exemplu, de la cel al Meșterului Manole, legat de o realitate, și anume existența mănăstirii Argeșului, sau a lui Iovan Iorgovan, identificat cu Hercules, titanul din antichitate, pelasg de origine, și de la altele, admitem că acești blajini au fost trăitori cândva demult pe aceste meleaguri. Și vom pleca de la câteva date pe care ni le furnizează mitul însuși.

Avem în vedere că sunt considerați foarte virtuoși, experimentând o spiritualitate moral - religioasă superioară, cu o influență covârșitoare asupra contemporanilor ancestrali, devreme ce în structura de bază datinile există încă vii, în practică, paralel cu dogmele creștine, foarte puternice și bimilenare în Dacia valahă, și care nu sunt spirite, ci oameni, e adevărat de o mai mică statură. Credem că este vorba de niște înaintași care au existat în istorie și al căror prestigiu a fost urieșesc, influențând nu numai pe urmașii direcți, ci și pe o bună parte a omenirii. Pentru a-i identifica pe aceștia ne întoarcem la scriitorii antici, fie ei greci, romani sau de alte neamuri, care au vorbit despre ascendenții dacoromânilor.

Despre daci au scris aproape toți anticii de vază, indiferent dacă erau poeți, istorici, geografi, cronicari ai unor evenimente, ori dascăli de școală antică, care-și corectau elevii în vorbire, sau chiar împărați cum a fost Traianus care a scris “*De Bello Dacico*”, ori de medicul său Critias, care a consemnat și el date despre daci. Acești oameni cultivați ai antichității au menționat că strămoșii dacilor sunt hiperboreenii de pe malurile Istrului, care au stârnit admirația multor popoare antice (*Pindar, poet grec sec VI i.e.n, sau Strabon (Geog.)* ce amintește că “*cei dintâi care au descris diferite*

părți ale lumii spun că hiperboreenii locuiau deasupra Pontului Euxin, a Istrului și a Adriei, ori Diodor din Sicilia” (Bibliotec, care afirmă: Acum, după ce am descris părțile de miază noapte ale Asiei, credem că este de interes să arătăm aici și cele ce se povestesc despre hiperboreeni, ana Istorică) care citează pe Hecateu din Abdeira, contemporan cu Alexandru Macedon ume că față de ținutul celților, în părțile Oceanului se află o insulă care nu e mai mică decât Sicilia, locuită de hiperboreeni numiți astfel fiindcă sunt mai îndepărtați de vântul Borea. Chiar Zalmocsis este văzut de Clement din Alexandria (Stromata, IV, 213) hiperboreean iar Zeus adorat la Dodona, sanctuar hyperborean e invocat de Ahile sub numele de Zeus ax peanlasgikos (Iliada, XVI, 232).

Afirmația nu ne miră, având în vedere că Ahile însuși era hiperboreu, născut dintr-o zeiță și un titan. Homer își începe marea epopee, invocând ajutorul divin spunând: ”Cântă, zeiță, mânia ce-ai aprins pe - Ahil Peleianul, adică (pelasgianul, pelasgul), despre care știm că se trăgea din patria originală, din Insula Leuke, sau Insula Albă de la Istru. Enumerarea poate continua, însă dorim a scoate în evidență faptul că anticii asimilează pe hiperboreeni, pelagilor.

Nu puțini sunt cei ce exprimă în modul cel mai direct că hiperboreenii sunt pelasgi. Scoliaștii lui Pindar (Ol. II, 28, Fragentrm. Ist. Ov. II, 387) spune că Hiperboreu era fiul lui Pelasgios. Deci enru noi termenul potrivit este cel de Lovinescu - Dacia Hiperboreeană - Ed. Rosmarin, București 1996). De asemenea Macrobiu amintește că regiunile udate de Tanais-Don și Istru, antichitatea le numea Pelasgos ar fi un termen chiar mai corect decât Hiperboreu, al Omului universal (V. Hiperborene (Comm. In Somnium Scipionis, II, 7). Denumirea de **hiperboreu** e păstrată până târziu, identificată cu cea de **pelasg** sau cu cea de **get**.

În anul 89 e.n. în bătălia de la Tapae, Diego care e basileul oștirii gete e înfrânt de Tettius Iulianus, după obiceiul timpului este numit, în semn de mare respect Hiperboreeanul. Amintim în trecut și de Apollonius din Rhodos (Argonautice. II, 5, 675), care afirmă că hiperboreii sunt pelasgi locuind în nordul Traciei, Apollonius din Rhodos (Argonautice. II, 5, 675), care afirmă că hiperboreii sunt pelasgi de Justin (Philip.II, C2), ce vorbește despre Munții Rifei (Carpații) ce se află în ținuturile hiperboreenilor.

Iată și Ovidius (Tristia. IV, 41-42 și în Pont. II, 40-45) mărturisește că e obligat să trăiască sub “axul boreal, la stânga Pontului Euxin”, la fel ca și Macrobius care într-o scrisoare trimisă la Roma precizează că “se găsește chiar sub Cardines Mundi, sub axul borea, în țara geților”.

Un alt personaj, soldatul Marcellin e avertizat că va trebui să plece să ia pe umeri Cerul hiperboreean, în țara geților (Marțial - Epigr. IX, 45). Si Virgilius dă indicații precise (Gaeorgica I, V, 240-241) când vorbește de Polul reprezentat printr-un “Omphalos - Mundus et Scythiam Riphaesque arduus arcea conurgit”. Acest “vertex”, Polus Gaeticus există în România în Carpați (Munții Rifei, pe OMUL, numit în popor Osia Lumii, sau Buricul Pământului (apud V.Lovinescu op. cit).

Nu este o întâmplare faptul că ne-am oprit asupra acestui subiect ce ține de existența miticilor blajini. Credem că am adus suficiente argumente care să justifice acest interes; reamintim doar evidenta lor ancestralitate și extraordinara lor importanță

pentru spiritualitatea românilor, ilustrată în această continuitate manifestată în trăsăturile ei esențiale nealterată, deși este și acum considerată sărbătoare lor păgână, în pofida forței de asimilare a vechilor tradiții precreștine, de către noua religie, foarte puternic implementată în mentalitatea spirituală a românilor.

Cercetători de vază ai istoriei sau mitologi, ori scriitori importanți s-au oprit asupra acestor mitici blajini, după cum am mai spus, pentru unicitatea prezenței lor în mitologia română, ce s-a impus ca o credință populară de forță mult mai puternică decât alte mituri, care sunt numai consemnate, fără a fi și azi atât de prezente, prin practicarea tradițiilor legate dec acesteia, în masă.

În afară de cei ce țin de sec al XIX-lea, amintim pe Mircea Eliade, pe Tudor Pamfile, pe Romulus Vulcănescu, ori pe Victor Kernbach. Nu ca pe cel din urmă îl menționăm pe cel mai mare și mai complet cercetător al preistoriei, N. Densusianu, care prin studii ale documentelor autentice, citite în limba originală, ebraică, greacă, latină, sau în cele moderne, cum ar fi cea germană sau franceză, pornește de la sursă în aflarea nedistorsionată prin traduceri, a adevărilor istoriei străvechi, făcând, pe cheltuială proprie, și călătorii pe urmele eroilor, sau a găsirii vestigiilor, ori cercetând prin metoda comparativă, documente vechi, care se referă la aceleași evenimente, găsind răspunsuri valabile și azi, deși încă este contestat de cei care ignoră faptul că istoria a ajuns întrun impas și că ea nu mai poate aduce completări decât dacă se pornește în cercetarea ei în manieră transdisciplinară, metodă întemeiată de acest mare geniu al românilor,

Despre acesta însuși marele mitolog Romulus Vulcănescu în *Mitologia Română*, (Ed Academiei RSR, 1987) carte de referință în domeniu, spune întrun capitol intitulat *Ipoteza omului pelasg*, că dacă cele afirmate de N. Densusianu (Dacia Preistorică. Institutul – Carol Gobl - București, 1913) ar fi fost studiate cu seriozitate, progresul în cercetarea istoriei, cel puțin a românilor, ar fi fost mult mai rapid și mult mai evident, și am fi scăpat de multe răuvoitoare, intenționate contestări ale existenței noastre multimilenare, neîntrerupte pe aceste pământuri, adăugăm noi. Așadar N. Densusianu are și acest merit de a pune în lumină și posibilitatea descifrării și misterelor legate și de mitul blajinilor.

Ne vom opri asupra denumirilor **Blajinilor** în conștiința românilor. Aceștia sunt numiți și **Rohmani**, cu formele fonetice locale **Rocmani** sau **Rogmani**, dar și **Urici** sau chiar au un nume ce poate primi doar forma de singular și se numește **Sărbătoarea Matcăului**. Ne vom opri mai întâi la ceea ce spune Victor Kernbach în *Universul Mitic al Românilor (Ed Științifică, 1994)*. Acesta amintește de originea hindusă a Blajinilor, având un etimon slav **blajeni**, (ca și cel sârb, *blazen*, însemnând *fericit*, susținută de majoritatea celor ce au abordat acest subiect, menționând cele susținute de N. Cartoian (Cărțile populare, vol I, p. 273-4) care afirmă *posibilitatea identificării Blajinilor cu Nagomudrii (slav-ad-lit.-"înțelepți goi") din varianta românească poporană a romanului Alixândria, aceștia fiind o populație întâlnită de Alexandru cel Mare în India*, Nagomudrii, spune Cartoian, este numele brahmanilor; gymnosofiști întâlniți de Alexandru în preajma raiului. Tot acesta dezvoltă subiectul, cum spune Kernbach; *"Denumirea de Blajini ... este epitetul dat neconținut de Alexandru Machidon ... fiindcă după moarte se duc direct în rai"* (ib. p. 201).

Adrian Bucuresu vede etimologia Rohmanilor în epitetul Cavalerului trac, adică Zeind - Roimenos, tradus prin sintagma Sfântul Luminos. Lucrurile pot fi discutate, prin argumente valabile. Titlul acestei disertații l-am ales pentru a afla care este adevărul despre miticii blajini. Am avut în vedere o cercetare sistematică și continuând a unor teme care ne-au preocupat, privind găsirea unor răspunsuri valabile, fie la unele întrebări, la care istoria nu a răspuns încă sau a acceptat explicații ce distorsionau în mod deliberat interesat adevărul - vezi teoriile lui Rössler et compania, privind locuitorii Daciei și nu numai.

Dacă în istoria recentă, despre originea valahilor nu s-a știut nimic - spune de ex. S. Corryl în “*Valahii în Cartea Genezei*”, admitând că, *termenul de Valah se constată pur și simplu în evul mediu, fără a-i putea preciza etimonul*, dacă despre pelasgi și nucleul lor de formare nu au fost decât presupuneri, încă din antichitate, vizând fie Lidia, fie Frigia, ca și despre etimologia și sensul termenului *Belagine* (de fapt corect și complet semantica e legată de sintagma Codul Belaginelor, adică *Legile Belagine*) noi am încercat și sperăm că am și reușit, prin această metodă transdisciplinară, atât de hultă de unii istorici, precum Mircea Dogaru, blocați în prejudecăți, care foarte recent afirmă că - *istoria trebuie cercetată numai de istorici*, nimicind cu invective de-a dreptul jignitoare pe specialiștii în antropologie, genetică, lingvistică comparată, ori în mitologie sau în strategie militară, să demonstrăm prin mijloace științifice, valorificând și informațiile valabile, existente încă din antichitate, corelându-le pe un plan logic, că **valahii** sunt descendenții direcți ai **pelasgilor**, (**pelasgi-velahi, valahi**), că **belaginele** sunt legile străvechi ale acelorași pelasgi, preluate chiar și de romani, având ca etimon un cuvânt compus din lexemele **pelasgus** și **gins, tis**, (**pelasgintes-pelaginte-belagine**) adică **neamul pelasgilor** (ambele aparținând vocabularului protodac sau latinei prisca, limba comună și dacilor și romanilor și nu numai, rezultând, prin alunecări fonetice impuse de legile comunicării).

Am făcut acest recurs la studiile anterioare pentru a convinge care este de fapt sensul termenului **blajini**, aducând argumentele valabile. Afirmăția originii hinduse a termenului blajini nu poate fi susținută, pentru că se bazează pe o poveste dintrun roman popular, Alixandria, în fapt o ficțiune. Oricât de mare va fi fost răspândirea acestei cărți, lucru de care ne îndoim, e vorba de un izvor livresc, care presupune știutori de carte, ori nu putem vorbi cu secole în urmă despre existența multora dintre aceștia, între dacoromâni. O asemenea răspândire în tot teritoriul României de azi, cu asemenea putere de ființare, păstrând codificate sau nu, simbolurile străvechi, chiar rezistând influențelor creștine, în situația în care unele sărbători pagâne au supraviețuit numai prin suprapunerea celor bisericești, și care nu aveau în niciun caz izvorul într-o lucrare de sorginte străină, și încă prinsă întrun roman, fie el și popular, aceasta legată de blajini nu a putut fi asimilată, ceea ce dovedește că are rădăcini extraordinar de vechi, dar și că a fost o continuitate în practicarea tradițiilor lor fără a se diminua esența spiritulă păgână, ce-și are sorgintea până departe, în mitul omului primordial, a lui Pelasgos, recunoscut și de anticii anticilor.

Apoi din tot studiul nostru reiese că acești blajini sunt personaje care sunt legate de locuri ce indică zona Istrului și a Pontului Euxin. Se vorbește de Ostroavele Albe ca habitaturi ale acestora. Aceste Ostroave Albe sau Insule Albe sunt consemnate de

autorii antici, așa după cum am arătat, ca spațiile de origine ale hiperboreilor, identificați, tot de ei, cu pelasgii.

În sprijinul celor afirmate vom aduce în discuție epiteul *alb*, care se constituie ca element comun al spațiului existențial și al hiperboreilor, sau al pelasgilor și al blajinilor. Acest termen nu este legat de culoarea albă, însemnând puritatea în primul rând, ci are o semnificație mult mai adâncă și de aceea mai greu de depistat. Se știe că Apollo, zeul pelasg, sau trac, cum mai este definit, confiscat de greci, ca și Dionysos, Hermes sau Orpheus, și alții - semizei, ca Hercules ori Ahile, își avea patria de origine ca toți locuitorii hiperboreeni, pe țărmurile Istrului, și că după ce aceștia împreună cu Eac și Apollo au ridicat Troia, și acesta s-a întors în patria sa de pe țărmurile amintitului Istru, mai exact în Insula Albă, sau Leuke, identificată azi ca Insula Șerpilor. Miturile spun că aici era un strălucit templu închinat lui Apollo (Pindar-sec VI, i.e.n.).

Lexemul alb este o formă coruptă, datorită uitării în timpul îndelungat ce a trecut de la existența reală a acestor cetăți sau ostroave, a termenului *avii* (în grecește *abioi-* b corespunzând sunetului *v*, **eponim** amintit de Homer în Iliada (*Ed. De Stat pt Literat. și Artă, 1959*) la începutul Cântului III, și XIII, 3-6, când Zeus purtându-și privirea peste țări și noroade, numește popoarele întâlnite-**tracii; moesii și avii cei mai drepți dintre toți muritorii** - în traducerea lui George Murnu apare forma *abii*-“*cei plini de dreptate*”. Este clar că tracii sunt denumiți după țara lor, moesii, așisderea și în mod cert acești avii, au o țară a lor numită Avia sau Havila, cea amintită în *Cartea Genezei Cap I, vers 9-14*, caracterizată ca fiind plină de aur și fiind înconjurată de râul Fison.

Pseudo Cesarios, (sec.VI d. e.n-în F.H.D.R. vol.I, p 484) vorbește de *fisoniții numiți și danubieni*. *Dicționarul român-latin - (Paideia 2004, București, p.550)* a lui Virgil Matei consemnează pentru termenul *strămoș*, cuvintele - *pro-avus, abavi, orum; a(t)avi, orum*, sau chiar forma *avi-tus* - iar cu sens de *înaintaș mai îndepărtat (strămoș-strămoșesc) lung șir din neam, pe cel de pro-s-apia*.

Este mai mult decât evident că acești termeni provin din latina priscă, și că strămoșii lor păstrează denumirea originarilor lor înaintași, amintiți de Homer ca trăitori în regiune boreală anume *avii, sau abioii*. Iată o dovadă în plus a apartenenței dacior și romanilor la aceeași rădăcină. Cu alte cuvinte, prin *Insula Albă* sau, *Ostroavele Albe ale blajinilor* se înțelege *ținutul aviiilor, al strămoșilor îndepărtați*.

Și iată cum ne vine ca o mânășă posibilitatea de a demonstra cine sunt blajinii, scopul de fapt al întregului nostru demers, nu ușor de realizat. Aceștia sunt aceeași pelasgi, *înveșniciți în mit*, de urmașii, care au păstrat în memoria colectivă, din ancestralitate, excepționala lor importanță pentru omenire.

Acest mitonim are același etimon ca și eponimul **valah**. E vorba de un **cuvânt blajin**, realizat prin **compunere** prin contopirea lexemelor *pelasgus + gins, tis(neam)*, rezutând în urma transformărilor fonetice, prin alunecări de sunete, după legile comodității în vobire și ale modificărilor aparatului fonator, în milenii de uzitare a unei limbi. *Deci lexemul compus pelasgus+ gentis* are următoarele transformări fonetice: *pelagenis= pelageni= belagini* (nu insistăm asupra legilor fonetice care acționează în acest caz, ele se pot găsi în studiul nostru-*Valahii, factor de continuitate în istoria universală-Dacia Magazin*). Rămâne să arătăm că și mitonimul **Rohmani** (cu

variantele **Rucmani**, **Rogmani**) exprimă în aceeași realitate, identificându-se cu **blajinii**. Această denumire se găsește în unele regiuni, în Bucovina de ex. și nu numai.

În legătură cu aceasta denumire am amintit părerile unor specialiști, cunoscuți precum N. Cartoian, Ign. Joh. Hanusch și alții care consideră termenul împrumutat, derivând de la numele **Brahmanilor**. Cartoian, spune că - termenii amintiți, nu poate fi despărțit de forma ruteană, corespunzătoare **Rahman**, care trebuie socotită ca o formă coruptă din prototipul **Brahman** al redacțiunilor bizantine și grecești, idee respinsă de Victor Kernbach care-l citează în "Universul mitic al Românilor", (Ed. Stiinț 1994), arătând, pe drept că prioritatea termenului ruteană nu e dovedită de Cartoian și nici nu poate fi dovedită și nici susținerea lui Andrei Oișteanu, care vede în **Rahmani** - sensul religios originar al brahmanilor digambara - (ib pag 201).

Noi considerăm termenul de Rohman local. Și N. Densusianu ca și Vasile Lovinescu vorbesc de **ariminii**, populație de la Dunăre. Despre aceștia amintesc și unii antici numindu-i **Arimphei**, adică **arimii**, sau ariminii din Munții Rifei (Carpați). Acești **arimini** au dezvoltat formele **arimani-romani**, **ramani**, și prin graiul local s-a ajuns la formele **rahmani**, **rogmani**, **rocmani**, dar și pe cele de **roman și român**.

Denumirea de **B-ra-h-man** este rezultatul migrării înspre est, spre India a unei părți din această populație sub conducerea unui șef inițiat care a primit numele după cel al populației în fruntea căreia se afla și anume de **Rama sau Raman**. Prin corupere, termenul devine **Brahman**. Conform multor precepte religioase antice el devine zeu (vezi faraonii egipteni care se considerau zei încă din timpul vieții), **Brahma**, iar slujitorii lui spirituali se numesc **Brahmani** (cei născuți de două ori) - (n.n - și această semnificație are importanța ei în demersul nostru), casta celor mai de sus locuitori ai Indiei până azi. Superiorii Brahmanilor se numesc și azi **arieni** (derivat de la **arimeni**), iar limba folosită în slujbele religioase este sanscrita, considerată limbă sacră (san=sfântă și scrit(a)= scrisă).

Cele mai recente studii arată că nu indienii au venit spre Occident, ci marele popor pelasg, civilizator, care a format primul stat mondial, menționat pe o întindere imensă, chiar din antichitate, a roit din nucleul originar de la Dunăre în toate direcțiile. În sprijinul demonstrației noastre vom cita pe Vasile Lovinescu, după noi, cel mai mare mitolog român și nu numai, prin profunzimea și puterea de interpretare a codificărilor miturilor sau ale semnelor enigmatice din heraldică, a descifrării simbolurilor și a identificării mesajelor esoterice ale basmelor românești, ale puterii de relaționare a miturilor folclorice române cu cele sanscrite, anticipând cu mult acest transfer de spiritualitate înaltă înspre est, dovedită azi de unii cercetători și prin mulțimea de cuvinte comune limbii române și sanscrite.

În legătură cu **Rohmanii**, trebuie să spunem că cea mai puternică și cea mai războinică din populațiile pelasge din nordul Dunării a fost cea a **Arimii-lor**. Cea mai veche mențiune o face Homer; uriașul groaznic Typhoeu care i-a înfruntat pe Zei era din țara **Arimoi**. El îi numește în "Odisea" **Erembi**, **Arambes**, **h** reprezentând sunetul nasal **n**. Dionysos Periegetul îi numește Oresmoi (munteni). El spune că sunt din neamul Titanilor. Ei sunt numiți de asemenea **Arimfei**, **Arimani**, **Ramani**. Ptolemeu numește una din cetățile **Daciei Rami-dava**".

Lovinescu afirmă că numele de **Român** nu este nou, *în popor roman e echivalent cu țaran autohton*. “Când a reorganizat Imperiul, Dioclețian a numit România toate ținuturile supuse locuite de Geto-Traci; dacă acest nume venea de la Roma, el s-ar fi potrivit mai bine Italiei. Adevărul e că Roma, Romania, România sunt vechi nume pelasge. Resturile unor vechi triburi trace din Peninsula Balcanică se numesc **Aromâni** și vorbesc Româna. Noi credem că toate aceste nume se trag din acești **Arimoi** homerici, și aceștia au legătură cu **Ram**. În mitologia română se vorbește de un Ram-Împărat. În plus sunt o mulțime de localități ca Rama, Ramna, Râm-nic, Râmești, Rima, Rigmani, Roman, Romalia, Rams, Rum, Armeneasca, Armenis, Ormeni, Ramașcani etc.” (op. cit. p 39). Iată cât de actual este Lovinescu care admite că pelasgii sunt arimanii români de la Dunăre.

Dacă termenii de *romanus, romunus* sunt încă din perioada când populația zisă *romană* nu se desprinsese de protodacii - pelasgi, numiți - parte din ei și români - atunci putem trage o concluzie logică și anume că români, ca și aromâni, existenți până azi, sunt categoric pelasgi, și ținând cont că *pelasgii sunt velasgii- valahii*, numiți astfel mai ales de străini, (ei și-au spus întotdeauna români) veniți mai târziu pe aceste meleaguri, primind, din tradiția băștinașilor și ideea că sunt după spusele acestora, care încă mai păstrau în memoria colectivă cunoștințe privind originea lor nobilă, pelasgi, atunci se explică de ce când s-a format statul modern român i s-a spus *România*. Deși Muntenia s-a numit și Valahia locuitorii acesteia își spuneau în marea lor majoritate, după cum am arătat - români.

Să vedem dacă putem identifica noțiune de *Rohman*, în toate atribuțiile lui, cu cea de *Blajin*. După cele spuse mai sus reamintim că mitonimul **Rohmani** se suprapune ca sens cu cel de **Blajini**. Având în vedere că am demonstrat că etimonul acestuia este eponimul *Pelasgus* format din doi termeni *pelas-gus și gintis, adică belagini, blajini*), reamintim traducerea – *cei de neam pelasg*, alăturăm termenul *Români*, despre care am aflat că sunt tot pelasgi, și comparând tradițiile Ro-h-manilor cu cele ale Blajinilor, constatăm că scheletul pe care se susțin tradițiile, începând cu trăsăturile acestora, locul de ființare, și multe alte elemente comune deja semnalate, și în primul rând relictele ancestrale, sunt aceleași.

Deosebiri sunt neesențiale și țin atât de imaginația martorilor chestionați, având însă în măsură mai mică sau ceva mai evidentă, intruziunea creștină, dar și aici va trebui să avem discernământul necesar, mai ales în cazul formelor mitului mai bogat în manifestări arhaice, pentru că va trebui să ținem cont că dacii - valahi au fost monoteiști, și numele lui Dumnezeu cel creștin ia cu ușurință locul lui Zalmocsis, care în traducere are aceleași sens, însemnând Stăpânul Vieții și al Morții. Înțelegem dar că cele două denumiri urmează îndeaproape varianta locală, sau regională a denumirii de *pelasgi*.

Așa cum cei din Țara Bârsei se numeau Bârșeni, derivând de la anticul Târșeni, adică etruscii, pelasgi carpatici și ei, tot așa și Romanii, pelasgi, tot carpatici au numit pe strămoșii lor, prinși în mit, Rohmani, aceasta însă n-are nicio legătură cu hindușii. Putem duce paralela mai departe vorbind de olteni sau de moldoveni, și de poveștile lor moldovenești despre facerea lumii - să zicem - sau oltenești, care pot avea și deosebiri neesențiale, dar în ansamblu românești sunt. Și poporul român, sau dacoromân, ori

valah, s-a format ca și miturile lui, prin închidere, pe baza spiritualității și capacităților existențiale moștenite sau dobândite, prin exercițiu.

Nu negăm, firește, și unele influențe străine, dar acestea nu ating niciodată fondul ancestral al unei existențe legate de un popor; cele mai multe acceptări le face o parte a limbii, de fapt cea mai mobilă și anume vocabularul periferic; fondul principal lexical, care se constituie din cuvintele ce asigură baza comunicării nesofisticate, rămâne foarte stabil; a nu se înțelege anchilozat. Ținem să amintim că Paștele Blajinilor se mai numește și **Matcalăul**, cu varianta feminină **Matcuța**, care au rădăcină comună cuvântul *matcă*. Cu alte cuvinte tot la timpurile ancestrale va trebui să ne referim, căci *matca* înseamna elementul primordial, precum matca de albine care dă viață. E punctul de plecare dar și o condiție a continuității, și în final tot la pelasgi ajungem. Subiectul însă merită a fi tratat cu seriozitate, pentru că este încărcat de coduri și simboluri arhaice.

Drept concluzie vom aminti de faptul că eforturile celor de bună credință, interesați de adevărul despre pelasgii - valahi, civilizatori primordiali, sunt răsplătite prin confirmări, nu numai ale unor cercetări prestigioase cu autori autohtoni, dar și ale oamenilor de știință străini. Pentru edificare menționăm că de curând, niște specialiști americani, studiind artefacte de pe teritoriul nostru, aparținând culturii precucuteniene și cucuteniene recunosc și vechimea acestei civilizații, dar și că centrul acesteia este în Europa Centrală, veche de cel puțin 4 000 de ani devansând chiar pe cea sumeriană (vezi și articolul Marianeii Terra din revista “*Dacologica*” care prezintă un rezumat al acestui articol publicat de acești americani, reluat din păcate, în integralitate, doar de un singur cotidian românesc, și anume de *Jurnalul Național* .

Privind în adâncurile istoriei auzim ecourile întunecatelor vremi prinse peste milenii în mituri, în cântece, în tradiții și obiceiuri unice care au conturat o Românie profundă, trainică care nu va dispărea niciodată.